

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/48/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120203170
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2120203170.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Eva Behranová, v právnej veci žalobkyne: G. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. cesta XXX/XX, P. S., zastúpená: Občianske združenie OSPO Martin, J. Š. Šikuru 4850/1, Martin - Priekopa, IČO: 52 354 237 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., trvale bytom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752 zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie, že zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov, o zaplatenie 2.324,70 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 13Csp/14/2020-95 zo dňa 12. apríla 2021, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobkyni sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že úvery zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100036683 zo dňa 15.02.2011 a Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100036684 zo dňa 15.02.2011 sú bezúročné a bez poplatkov, výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.324,70 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom III. rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 a 4 zákona č. 129/2010 Z.z. (ďalej aj ZoSÚ), § 52 ods. 1 - 4, § 54 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456 Občianskeho zákonníka, § 251, § 257, § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalobca so žalovaným dňa 15.02.2011 uzavrel Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100036683 a č. 8100036684, na základe ktorých sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.170 eur na základe každej zmluvy. Poskytnuté úvery sa žalobca zaviazal uhradiť 36 mesačnými splátkami vo výške 66,42 eur, celková čiastka, ktorú musel žalobca zaplatiť bola 2.391,12 eur v prípade každej zmluvy. Zmluvy neobsahovali obligatórnu náležitosť, a to termín konečnej splatnosti a celková výška úveru bola uvedená nesprávna. Žalobcovi bola na základe každého z uvedených úverov poskytnutá suma 1.083,08 eur (teda nie 1.170 eur) s tým, že žalobca na úver č. 8100036684 celkovo zaplatil 3.719,52 eur (suma 1.394,82 eur bola zrazená zo mzdy žalobcu jeho zamestnávateľom a suma 2.321,70 eur bola uhradená na predmetný úver bankovým prevodom).

4. Vecne argumentoval tím, že pre posúdenie obsahu Zmlúv bolo potrebné zo strany súdu prijať záver, ktoré listiny možno považovať za ich neoddeliteľnú súčasť. Podľa vyjadrenia žalovaného, neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Zmluvné dojednania, ako aj Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.

Predmetné Zmluvy o spotrebiteľskom úvere (formálne označené ako revolvingový, hoci k čerpaniu celej výšky limitu malo dôjsť a došlo naraz) boli žalobcom ako spotrebiteľom podpísané dňa 11.02.2011, žalovaným veriteľom až následne dňa 15.02.2011, teda po podpise Zmlúv s oklieštenými náležitosťami spotrebiteľom. Dňom 15.02.2011 sú tiež datované Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, pričom až v týchto listinách je obsiahnutý dátum splatnosti prvej splátky úveru (14.04.2011), aj dátum splatnosti poslednej splátky úveru (14.03.2014). Uvedené listiny, navyše vyhotovené dodávateľom až po podpise Zmlúv spotrebiteľom nemôžu byť súčasťou dvojstranného aktu - zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ust. 4.5. zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré boli podľa bodu 7. predmetných žiadostí/zmlúv o revolvingovom úvere vyhlásené za neoddeliteľnú súčasť zmluvy, ustanovujú deň konečnej splatnosti úveru v čase podpisu zmluvy žalobcom absolútne neurčiteľným spôsobom, keďže odkazujú na splátkový kalendár, ktorý nie je súčasťou zmluvy a nebol ani žalobcovi ako spotrebiteľovi v čase podpisu predmetných zmlúv predložený, resp. dostupný. Vzhľadom na uvedené je potom nutné uzavrieť, že zákonná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to termín konečnej splatnosti úveru nebol v predmetnej zmluve obsiahnutý. Žiada sa dodať, že ďalšia náležitosť podľa citovaného ust. § 9 ods. 1 písm. f) ZoSÚ a to doba trvania zmluvy bola obsiahnutá v zmluvných dojednaniach v bode 9.1 formuláciou, že zmluva o úvere je uzavretá na dobu neurčitú. Súd na základe vyššie uvedeného uzatvára, že v predmetných zmluvách o spotrebiteľskom úvere absentuje zákonná náležitosť v zmysle cit. ust. § 9 ods. 1 písm. f) ZoSÚ a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pričom je už nerozhodné, že tento údaj sa nachádza v následnom dokumente (oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi), ktorý nie je súčasťou Zmluvy.

V súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, súd zohľadňuje aj ustálenú rozhodovaciu prax súdov. Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, súd poukazuje na to, že judikatúra vyšších súdov v otázke jeho aplikácie je odlišná. Preto súd odkazuje na ust. § 54 ods. 2 OZ a najmä na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí NS SR sp. zn. 4Obdo 45/2012 zo dňa 24.06.2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“. Súd vzhľadom na uvedené pri výbere ustálenej rozhodovacej praxe súdov sa priklonil k tej, ktorá uprednostňuje výklad sledujúci záujem spotrebiteľa, teda výklad pre spotrebiteľa jednoznačne výhodnejší. Princíp ochrany práv spotrebiteľa patrí podľa ustálenej praxe medzi jeden z najdôležitejších princípov právneho poriadku. V tejto súvislosti súd poukazuje na názor vyslovený v rozhodnutí NS SR sp. zn. 6Cdo 1/2012, podľa ktorého „princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa“. Súd mal za to, že uzavreté Zmluvy neobsahujú ani ďalšiu obligatórnu náležitosť, a to podľa ust. § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to celkovú výšku spotrebiteľského úveru.

Ustanovenia implementovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/ EHS do právneho poriadku SR zákonom č. 129/2010 Z.z. pri výklade ust. § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch boli predmetom výkladu Súdneho dvora EÚ napr. v rozsudku z 21.04.2016 vo veci C-377/14, Kurt Georg Radlinger a Helena Radlingerová proti Finway, a.s.. Podľa tohto rozhodnutia sa má vykladať v tom zmysle: „..., že výška čerpania úveru označuje celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené“. V danom spore bolo predmetom posúdenia Súdneho dvora EÚ situácia, keď manželom bol poskytnutý úver v určitej výške, ale dodávateľ ako veriteľ si už v okamihu jeho poskytnutia oproti tomuto úveru započítal nárok na poplatok za poskytnutie úveru (ods. 82 rozsudku). Súd má pri tomto výklade za to, že celková výška úveru v čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice nemožno rozumieť sumu dohodnutú ako suma úveru alebo úverový limit v zmluve o úvere, ale sumu ktorá bola reálne daná spotrebiteľovi k dispozícii na ten účel, na ktorý sa zmluva uzatvára. Nie je tým vylúčené, že v zmluve môže byť ako suma úveru dohodnutá určitá suma, z ktorej dlžník dostane k dispozícii len časť, po zrážkach alebo započítaní poplatkov účtovaných zo strany veriteľa, nevylučuje ani to, aby sa z takejto dohodnutej sumy vychádzalo pri úročení. Zmluva však potom zároveň musí podľa ust. § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch obsahovať aj celkovú výšku úveru v skutočnej výške.

V zmluvách o úvere uzavretých medzi stranami sporu bola uvedená celková výška úveru 1.170 eur, ale z tejto sumy sa v okamihu jeho poskytnutia žalobcovi ako spotrebiteľovi odpočítal poplatok za poskytnutie

služby. Na základe takejto praktiky potom bola žalobcovi poskytnutá skutočná výška úveru 1.083,08 eur. Skutočnosť o takto reálne poskytnutej výške úvere nie je nikde v zmluve uvedená.

Neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru a celkovej výšky úveru má za následok v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd preto na základe uvedených záverov vyhodnotil poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

V zmluvách o úvere chýbajú obligatórne náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f), g) ZoSÚ, keď čo i len jeden z chýbajúcich údajov má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Z uvedeného dôvodu súd v súlade s ust. § 11 ods. 4 ZoSÚ výrokom I. určil, že úvery zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100036683 zo dňa 15.02.2011 a Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100036684 zo dňa 15.02.2011 sú bezúročné a bez poplatkov.

Žalobca bol takto povinný zaplatiť žalovanému poskytnutú výšku úveru. Súd mal v spore preukázané, že žalobca celkom zaplatil na splatenie úveru č. 8100036684 sumu 3.719,52 eur, keď výška poskytnutého úveru predstavovala 1.083,08 eur, z čoho je zrejmé, že žalobca preplatil úver č. 8100036684 o 2.636,44 eur (3.719,52 mínus 1.083,08 = 2.636,44). Nakoľko si žalobca uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu nižšom, teda v rozsahu 2.324,70 eur, súd žalobe v uplatnenej výške vyhovel v II. výroku.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v celom rozsahu úspešný, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100%, o čom súd rozhodol vo výroku III. rozsudku, keď v konaní neboli tvrdené a súd sám nezistil dôvod na aplikáciu ust. § 257 CSP. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

5. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný v celom rozsahu. Rozhodnutie žalovaný napáda z dôvodu, že neexistoval a v odôvodnení rozsudku sa ani neuvádza žiadny dôvod, aby rozhodnutie o predbežnej otázke bolo predmetom samostatného výroku. Z odôvodnenia rozsudku plynie, že záver o bezúročnosti úverov je predbežnou otázkou vo vzťahu k výroku, ktorým súd rozhodol o žalobe na plnenie. V rámci súdnej praxe je dlhodobo ustálené, že „Určovacia žaloba nie je spravidla opodstatnená najmä vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo“ (ZSP 78/2006). Z napádaného rozsudku nevyplýva žiadny dôvod, ktorým by súd vyslovil existenciu právneho záujmu na tom, aby rozhodol o predbežnej otázke samostatným výrokom.

V konaní neboli preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodňovali splnenie predpokladov pre konanie o určovacom návrhu. Predpokladom úspešnosti každej určovacej žaloby sú z procesného hľadiska dve podmienky. Prvou je preukázanie existencie, resp. neexistencie konkrétneho práva, ktorého posúdenie je predmetom konania, a druhou že žalobca má na požadovanom určení právny záujem.

Skutkové a právne závery súdu odôvodňujúce bezúročnosť úverov považuje žalovaný za nesprávne a v rozpore so zákonom.

Z odôvodnenia rozsudku plynie, že súd skonštatoval bezúročnosť úverov na základe záveru o neuvedení konečnej splatnosti, pretože oznámenie veriteľa o schválení úveru podľa súdu netvorí súčasť zmluvy. Z rozsudku nevyplýva, na základe akých zákonných dôvodov by oznámenie veriteľa nemalo tvoriť súčasť zmluvy (bod 28. odôvodnenia). Záver súdu je v prvom rade v rozpore so samotnou zmluvou o revolvingovom úvere, z ktorej vyplýva, že jej obsah je tvorený aj zmluvnými dojednaniaми a aj oznámením veriteľa o schválení úveru. Len zo samotnej skutočnosti, že oznámenie veriteľa bolo vyhotovené po tom, ako žalobca podpísal zmluvu nie je možné prijať záver, že netvorí súčasť zmluvy. Aj uzavretie zmluvy zo strany žalovaného bolo vykonané až po tom, ako žalobca podpísal zmluvu, pričom súd vo vzťahu k nemu neuvádza, že by uzavretie zmluvy zo strany žalovaného netvorilo súčasť zmluvného vzťahu a nedovršovalo jeho vznik. Oznámenie veriteľa podľa jeho obsahu obsahuje pritom len skutočnosti, ktoré vyplývajú z uzavretia úverovej zmluvy a údajov, ktoré sú v nej dohodnuté.

Na podporu svojho tvrdenia o tom, že súčasť zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania a oznámenie veriteľa o schválení úveru žalovaný podporne odkazuje napríklad na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č.k. 13Co/111/2014 - 166. a rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 25Co/62/2019, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 25Co/2/2019.

Odvolačný súd pri hodnotení termínu splatnosti jednotlivých splátok a konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru vzal do úvahy aj rozhodnutie SDE vo veci C-42/15, z ktorého medzi iným vyplýva, že čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že nie je

nevyhnutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí identifikovať dátumy týchto splátok.

Súd prvej inštancie teda nesprávne posúdil, čo tvorí zmluvu o revolvingovom úvere a následne nesprávne dospel k záveru o tom, že zmluva neobsahuje náležitosti, v dôsledku neuvedenia ktorých je úver bezúročný a došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia.

Žalovaný súčasne uvádza, že priamo z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca zo zákona. Termín konečnej splatnosti úveru bol riadne uvedený a je splnená zákonná požiadavka.

Žalovaný ďalej tvrdí, že náliežitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náliežitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z.z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnený tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak by „konečná splatnosť“ mala byť náliežitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva ani zmena zákona, a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ racionálny význam.

Zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“ a konečnej splatnosti. V dôvodovej správe k predmetnému zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránia do budúca doterajšie možnosti rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré bolo - podľa názoru najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jej eurokonformným výkladom.

Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.

Žalovaný namieta aj nesprávne závery súdu o neuvedení celkovej výšky úveru. Podľa odôvodnenia rozsudku súd uvádza, že v prípade, ak sa časť úveru používa na úhradu iných záväzkov a dlžník dostane len jeho časť, tak by zmluva mala obsahovať „celkovú výšku úveru v skutočnej výške.“

Takýto záver nemá oporu v zákone č. 129/2010 Z.z. Zákon neobsahuje ani osobitné pravidlá pri uvádzaní celkovej výšky úveru pri tzv. viazaných úveroch (ktorých celá suma alebo časť je použitá na úhradu kúpnej ceny za tovar alebo službu). Ak zákon uvádza celkovú výšku úveru uvedeným spôsobom neupravuje ani pre prípad, ktorý je osobitne upravený v rámci celej úpravy spotrebiteľských úverov, potom požiadavka súdu nemá oporu v žiadnom zákonnom ustanovení.

Odvolaie proti rozsudku súdu prvej inštancie podáva žalovaný z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku nakoľko rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci pretože súd rozhodol na základe nepríslušnej právnej normy.

Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalovaný si uplatňuje nárok na náhradu trov za odvolacie konanie a trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní, a to v plnom rozsahu.

6. Zástupca žalobkyne vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok je vecne správny. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi/Zmluva o revolvingovom úvere je jednostranne podpísaný dokument zo strany žalovaného. To znamená, že takýto jednostranne podpísaný dokument nemožno považovať za zmluvu ani za súčasť zmluvy. V tejto súvislosti zástupca žalobkyne poukazuje na rozsudok krajského súdu Žilina č.k. 8Co/44/2019 zo dňa 31.1.2020, rozsudok Krajského súdu Trnava spis. zn. 10Co/184/2019 zo dňa 29.4.2020, rozsudok Krajského súdu Trnava spis. zn. 25Co/225/2019 zo dňa 28.4.2020, rozsudok Krajského súdu Trnava č.k. 25Co/65/2019. jasne vyplýva, že podľa §9 ods.

2 písm. c) zákona 129/2010 Z.z. o úveroch - Spotrebiteľská zmluva musí obsahovať adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.

Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvárania zmlúv, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Zmluvy o úvere túto podstatnú náležitosť neobsahujú. Za splnenie tejto povinnosti nemožno považovať uvedenie adresy sídla žalovaného v záhlaví zmlúv v rámci jeho ďalších identifikačných údajov. Tieto údaje vyplývajúce z výpisu z Obchodného registra len umožňujú identifikovať žalovaného nezameniteľným spôsobom ako poskytovateľa úverov žalovanému. Z ust. § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv nevyplýva, aby adresa veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, mala byť totožná so sídlom tohto subjektu. Navyše v prípade bánk pôsobiacich tak ako žalovaný na území celého Slovenska prostredníctvom pobočiek, nie je vylúčené aby reklamácia alebo sťažnosť nemohla byť vybavená prostredníctvom niektorej z nich v mieste čo najbližšom bydlisku spotrebiteľa. S neuvedením tejto náležitosti zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv v ust. § 11 ods. 1 písm. b) spája sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Zákonom vyžadované náležitosti musia mať v spotrebiteľskej zmluve písomnú formu. Zástupca žalobkyne žiada súd odvolací, aby predmetný rozsudok prvoinštančného súdu potvrdil ako vecne správny.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f) a h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

8. Predmetom konania na súde prvej inštancie bolo určenie, že úvery zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100036683 zo dňa 15.02.2011 a Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100036684 zo dňa 15.02.2011 sú bezúročné a bez poplatkov a uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.324,70 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel výrokom I. určil, že úvery zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100036683 zo dňa 15.02.2011 a Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100036684 zo dňa 15.02.2011 sú bezúročné a bez poplatkov, výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.324,70 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom III. rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol, keď žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel.

9. Žalovaný ako prvé namietal, že neboli splnené predpoklady pre konanie o určovanom návrhu a to preukázanie existencie konkrétneho práva, ktorého posúdenie je predmetom konania a právny záujem žalobcu na požadovanom určení.

10. Súd prvej inštancie predmetný výrok I. ktorým určil, že úvery zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100036683 zo dňa 15.02.2011 a Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100036684 zo dňa 15.02.2011 sú bezúročné a bez poplatkov odôvodnil podľa § 11 ods. 4 ZoSÚ.

11. Podľa § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného právneho predpisu.

12. Podľa § 11 ods. 4 ZoSÚ spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytovaného spotrebiteľského úveru žalobou.

13. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami (§ 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Určenie existencie právnej skutočnosti (napr. že právny úkon je neplatný) odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Pri určení právnej skutočnosti hovorí rozsudok o tom, čo bolo v minulosti, nie však nevyhnutne o tom, čo je v prítomnosti. Nová právna úprava Civilného sporového poriadku pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu (najmä z hmotného práva).

14. Za nedôvodnú preto bolo treba považovať výhradu žalovaného, spočívajúcu v tvrdení o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu. Nemôže byť správny názor žalovaného o potrebe skúmať a preukazovať naliehavý právny záujem na určovacích výrokoch žalobkyne, nakoľko v danom prípade určovacie výroky žalobkyne nespádajú pod ust. § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku, avšak zároveň treba skúmať, či takéto žaloby sú prípustné, to je či žalobný návrh znejúci na určenie právnej skutočnosti, vyplýva z osobitného právneho predpisu (§ 137 písm. d) Civilného sporového poriadku), inak je potrebné považovať ho za vadný.

15. K aplikácii ust. § 11 ods. 4 ZoSÚ odvolací súd uvádza, že v čase podania žaloby a rozhodnutia súdu prvej inštancie právny predpis ustanovoval možnosť podania žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Teda predmetný osobitný predpis dáva spotrebiteľovi bez ďalšieho právo žalobou na súde domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie bol povinný na toto ustanovenie prihliadať. Odvolacia námietka žalovaného je nedôvodná.

16. Súd prvej inštancie sa opodstatnene zaoberal tým, či zmluvy obsahujú všetky podstatné náležitosti tak, ako to ustanovuje § 9 ods. 2 ZoSÚ.

17. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v čl. 5 a 6 zmlúv sa ako poskytnutá čiastka úveru, resp. revolvingu uvádza suma 1.170 eur. Zároveň bod 8 zmlúv obsahuje dohodu o poskytovaní služby, ktorej predmetom je služba poskytovaná žalobcovi ako dlžníkovi, ktorú poskytuje žalovaný ako veriteľ spočívajúca v možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru a za túto službu je žalobca ako dlžník povinný zaplatiť žalovanému poplatok 173,84 eur. Zároveň bolo nesporné, že žalovaný na účet žalobcu neposkytol sumu 1.170 eur na každej zmluve, ale len sumu 1.083,03 eur, pretože sumu poplatku si započítal.

18. V prejednávanej veci dohoda o poskytnutí služby uzavretá spolu s úverovou zmluvou, je v rozpore s dobrými mravmi, ako aj so zákonom z dôvodu, že je formulárová, ide o fiktívne plnenie, ktoré neslúži záujmom spotrebiteľa, ale naopak len záujmom veriteľa, spotrebiteľovi nie sú v skutočnosti poskytované žiadne služby, ale niečo, čo ani nie je zrejmé, či nastane a či dlžník vôbec o takú službu požiadala, preto takéto dojednanie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá je absolútne neplatná (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici 15Co/39/2016, KS v Prešove 18Co/109/2011, KS v Trnave 10CoE/313/2010). Odvolací súd sa stotožnil s názormi vyjadrenými už viacerými rozhodnutiami súdov, v zmysle ktorých obdobné poplatky, ktoré neslúžia po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom, sú neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a z toho dôvodu sú neplatné.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené zistenia možno tiež konštatovať, že zmluvy neobsahujú správny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru. Podľa § 2 písm. h) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, Ako bolo vysvetlené vyššie, táto suma musí zodpovedať sume reálne poskytnutej spotrebiteľovi na účely spotreby, nie započítania na akékoľvek poplatky veriteľa (napr. za poskytnutie služby). Keďže žalovaný poskytol žalobkyni nižšiu sumu, než akú uviedol v zmluve ako poskytnutú čiastku úveru, treba vychádzať z toho, že zmluva nespĺňa náležitosť vyžadovanú § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, čo je v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) tohto zákona ďalším dôvodom na posúdenie spotrebiteľského úveru ako bezúročného a bezpoplatkov.

20. Vzhľadom na vyššie uvedený záver už nebolo potrebné podrobne sa zaoberať ostatnými tvrdeniami žalovaného, ktoré nemohli ovplyvniť záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti revolvingových úveroch.

21. S poukazom na vyššie uvádzané odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

23. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).